

Fővárosi Ítéltábla
12.Bf.177/2014/19.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. október 28. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a **Székesfehérvári Törvényszék** 2013. december 9. napján kihirdetett **6.B.6/2013/16.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott hivatalos személy elleni bűncselekményét hivatalos személy elleni erőszak büntettének [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont 1. fordulat, (2) bekezdés 2. fordulat] **minősíti.**

A vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekinti.

A szabadságvesztés tartamát **10 (tíz) év 6 (hat) hónapra súlyosbítja.**

A szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság által az iratokhoz csatolni rendelt bűnjelek a Székesfehérvári Rendőrkapitányság bűnjelkezelőjénél BNYT/2012/

1621/28., 33., 1687/1-10., 1688/2-5., 7., 8., 10., 1775/4., 6-9., 11., 12., 1777/2., 2132/1., 2377/1., 2457/2., 2465/1. tételszám alatt,

a vádlottnak kiadni rendelt bűnjelek 1621/1-5., 8-10., 13., 14., 16-22., 24-27., 29-32., 1683/1-9., 1684/1., 3., 4., tételszám alatt,

a megsemmisíteni rendelt bűnjelek 1684/2., 5-8., 1685/1-9., 1688/1., 1775/1-3., 2184/3. tételszám alatt,

az elkobozni rendelt bűnjelek 1621/7., 12., 15., 23., 2184/4., 2457/1. és 2494/13. tételszám alatt vannak nyilvántartva.

Az első fokú ítéletben 121. és 122. sorszámmal jelölt és a bűnjelkezelőnél BűJzk/1. és 4. tételszámmal szereplő bűnjelekre vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

A BNYT/2012/

1688/6., 9., 1775/5., 10., 13., 14., 15., 1777/1., 2465/2., 2494/1-12. bűnjelek

lefoglalását is megszünteti és az 1688/6., 1775/5., 10., 13., 14., 1777/1., 2465/2. tételszám alattiaknak az iratokhoz csatolását, az 1688/9., 1775/15. tételszám alattiak megsemmisítését, a 2494/1-12. tételszám alattiaknak a vádlott részére való kiadását rendeli el, a BNYT/2012/2184/1., 2. tételszám alattiakat elkobozza.

Az első fokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen: 1.244.454.- (egymillió-kettőszáznegyvennégyezer-négyszázötvennégy) forint, míg az állam terhén maradó 78.638.- (hetvennyolcezer-hatszázharmincnyolc) forint.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2012. július 14. napjától 2014. október 28. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 20.000.- (húszezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 7 rb. rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], rablás büntettének kísérlete [Btk. 10. § (1) bekezdés, Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont], lőfegyverrel visszaélés büntette [Btk. 325. § (1) bekezdés a) pont], hivatalos személy elleni erőszak büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés a) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt 9 évi fegyházra és 9 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2012. július 14. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott a fegyházbüntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Az eljárás során lefoglalt és a Székesfehérvári Rendőrkapitányságon kezelt tárgyak (bűnjelek) közül a Székesfehérvári Nyomozó Ügyészség által Nyom.347/2012. számon készített bűnjeljegyzékben 60-67., 69-72., 74., 75., 77., 81., 83-86., 88., 89., 95., 96., 101., 103., 104. alattiakat az iratokhoz csatolni, az 1-5., 7-9., 11., 12., 14-20., 23-25., 27., 28., 29., 30., 32-41., 43., 44. tétel alattiakat a vádlottnak kiadni, a 42., 45-57., 79., 80., 99., 121., 122. tétel alattiakat megsemmisíteni rendelte el a

lefoglalásuk megszüntetése mellett,

a 6., 10., 13., 21., 100., 102. és 118. tétel alattiakat pedig elkobozta.

Kötelezte a vádlottat 1.223.627,- forint bünygyi költség megfizetésére az államnak, 99.466,- forint bünygyi költségről akként rendelkezett, hogy az állam viseli.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be

az ügyész, a vádlott terhére téves jogi minősítés, a hivatalos személy elleni erőszak büntettének (IX. tényállás) - a tényállás akként való kiegészítése mellett, hogy a vádlott e cselekményét élet kioltására alkalmas gáz-riasztópisztollyal hajtotta végre - a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés 3. fordulata szerint minősülő felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetteként való minősítése, súlyosabb fegyházbüntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása érdekében és a vádlott, enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.456/2014/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést pontosítással tartotta fenn. Az elsőfokú bíróság ítélete tényállásának az ügyészi indítvány szerinti kiegészítését szükségtelennek tartva, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítéltábla a hivatalos személy elleni cselekmény miatt a vádlottat a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő és büntetendő felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetében mondja ki bűnösnek, a vele szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát, valamint ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás tartamát is emelje fel, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben. A bűnösségi körülményeket és eljárási szabálysértéseket észrevételezett. Eljárási szabálysértésként, hogy

1. az elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyvek nem tartalmazzák a Be. 250. § (2) bekezdés h) pontjában előírtak szerint, hogy mikor készültek,
2. az iratokból nem állapítható meg, hogy a vádlott és a védő részére a vádiratot kézbesítették-e,
3. az elsőfokú bíróság ítéletében a Be. 260. § (1) bekezdésében írtak ellenére elmulasztotta megindokolni az ügyész bizonyítási indítványainak elutasítását és
4. az írásba foglalt ítéletet a Be. 341. § (2) bekezdésének jelentős megsértésével terjesztette fel, amely az előzetes letartóztatás felülvizsgálatát is késleltette.

A vádlott fellebbezését írásban két beadványban indokolta, melyekben és a fellebbezési nyilvános ülésen elsősorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta, másodsorban az enyhítésért bejelentett fellebbezését tartotta fenn, melynek keretében a kiszabott büntetés enyhítését, enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását, a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátást és a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

Az első fokú ítéletet II., III., és IV. tényállási cselekményekkel kapcsolatban iratellenesség okából [Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja] való megalapozatlanság miatt indítványozta hatályon kívül helyezni. Állítása szerint, már a nyomozás során is azt vallotta, hogy ezen cselekményeket nem a lőfegyvernek minősülő forgódobos gáz-riasztópisztollyal, hanem egy lőfegyvernek nem minősülő, kisméretű fekete szekrénytáras gázpisztollyal követte el, melyet a IV. tényállási cselekmény elkövetése után megsemmisített, így nem került lefoglalásra sem. Hivatkozott **(1. sz. név)**, **(2. sz. név)** és **(3. sz. név)** tanúk vallomására, akik a felismerésre bemutatás során nem az elkövetés eszközéül megállapított forgódobos gáz-riasztópisztolyt, hanem egy másik, a helyszínen lefoglalt és a ténylegesen használthoz hasonló gáz- és riasztópisztolyt ismertek fel mint elkövetési eszközt és ilyennek a használatát bizonyítják az elkövetéseket rögzítő kamerafelvételek is.

A védő, a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott védekezésére tekintettel a hivatalos személy elleni erőszak büntette alóli felmentését és a büntetés enyhítését indítványozta.

Az ítélőtábla az ügyészi fellebbezést tartotta részben alaposnak, az eljárási szabálysértésekre vonatkozó ügyészi észrevételt is részben osztotta.

Az ítélőtáblának először abban kellett állást foglalnia, hogy a vádlott fellebbezése joghatályos-e. Az ítélet kihirdetését követően, 2013. december 9. napján a vádlott a fellebbezés bejelentésére háromnapos határidőt tartott fenn, mely 2014. december 12. napján járt le. Fellebbezése 2013. december 18. napján érkezett az elsőfokú bíróságra. A Be. 64. § (4) bekezdése alapján nem számít a határidő elmulasztásának, ha a beadványt a határidő utolsó napján postára adták. Ilyen adatok mellett azt kellett vizsgálni, hogy az előzetes letartóztatásban lévő vádlott a fellebbezését a BV Intézetben mikor adta ki elküldés végett. A fellebbezés szöveges része 2013. december 12. napjával, a felzet 2013. december 13. napjával van dátumozva, a BV. Intézet átirata, mellyel a fellebbezés megküldésre került, 2013. december 14. napján kelt (első fokú iratok 19. sorszám). A BV. Intézet az ítélőtábla megkeresésére azt közölte, hogy a fellebbezés vádlott által történt kiadásáról nincs nyilvántartásuk, de a beadványokat általában már másnap továbbítani szokták, az ügyintézési határidő egyébként három nap, amit a fogvatartottak is tudnak. A fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott akként nyilatkozott, hogy a fellebbezését már 2013. december 12. napján kiadta elküldés végett, a felzetre azért került 2013. december 13. napja, mert azt a BV. Intézetben másnap ráírták vele. Mivel ezt ellentétes adatok nem cáfolják, az ítélőtábla a vádlott fellebbezését határidőben előterjesztettnek és így joghatályosnak tekintette.

Az ügyész által észrevételezett eljárási szabálysértések az ítélőtábla álláspontja szerint is, a 2. pont szerinti kivételével megvalósultak.

Az 1. ponttal kapcsolatban megjegyzi az ítéletábra, hogy 11. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvhöz csatolták a jegyzetet, amiből az következik, hogy a tárgyalással egyidejűleg jegyzet készült, minek alapján a tárgyalástól számított nyolc napon belül kellett a jegyzőkönyvet elkészíteni [Be. 252. § (1) bekezdés].

A 2. pontban rögzítettekre az ügyész tévesen hivatkozott, ugyanis az elsőfokú bíróság a vádlottnak és a védőnek a vádiratot az előzetes letartóztatás tárgyában hozott 6.B.6/2013/2. számú végzéssel együtt küldte meg, melyet a vádlott esetében az első fokú iratoknál a 3. sorszám alatti kézbesítési ív, a védő esetében a 2. sorszám alatti térítvevény igazol.

A 4. pontot illetően, eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság a Be. 341. § (2) bekezdésén túlmenően akkor is, amikor ítéletének eredeti példányán a Be. 260. § (4) bekezdése alapján nem tüntette fel annak írásba foglalásának napját, továbbá megsértette a bírósági ügyvitel szabályairól szóló, többször módosított 14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet (BÜSZ) 38. § (1) bekezdését is, mert az ítélet kiadmányokat nem látta el a bíróság körbelyegzőjének lenyomatával.

A 3. pont szerinti eljárási szabálysértés a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontja alapján is megállapítható.

Az ügyész, a tárgyaláson (16. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 28. oldala) a vádiratban még indítványozott és az elsőfokú bíróság által ki nem hallgatott tanúk, mégpedig **(4. sz. név)**, **(5. sz. név)**, I. számú tanú, **(6. sz. név)**, **(7. sz. név)**, **(8. sz. név)**, **(9. sz. név)** és (10. sz. név) tanúkenti kihallgatását indítványozta. E bizonyítási indítványokat az elsőfokú bíróság elutasította.

Ezen tanúk kihallgatása az ítéletábra álláspontja szerint is szükségtelen volt. Az iratokból megállapítható, hogy **(4. sz. név)** és az I. számú tanú mint a gyógyszerárakban jelen volt vásárlók, **(5. sz. név)** mint bolti alkalmazott, **(6. sz. név)** mint a helyszíni szemlén is jelen volt gyógyszerár tulajdonos, **(7. sz. név)** mint sértetti jogi képviselő a cselekményekről, **(8. sz. név)** és **(9. sz. név)** a vádlott gyerekei, (10. sz. név) pedig az anyja, a vádlott életviteléről, munkavállalásairól és anyagi helyzetéről tudtak volna tanúvallomást tenni. Mivel ezen körülmények a vádlott és a kihallgatott tanúk vallomása alapján kellően tisztázást nyertek, helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az erre vonatkozó bizonyítási indítványokat elutasította.

A fenti eljárási szabálysértések az ügy érdemére kihatással nem voltak.

Az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdés alapján felülbírálván, az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügy érdemét érintő eljárási szabályt nem sértett, a tényállást viszont a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok egybehangzó adataira figyelemmel kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

A vádlott a II., III. és IV. tényállásbeli cselekményeket löfegyvernek nem minősülő kisméretű, fekete, szekrénytáras gázpisztollyal követte el.

A sértettek a jelen büntetőeljárásban polgári jogi igényt nem terjesztettek elő.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, mely a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A vádlott a terhére rótt bűncselekmények elkövetését beismerte, emellett az elsőfokú bíróság a szükséges körben a bizonyítást lefolytatta. Kihallgatta a cselekmények elkövetésekor jelen volt gyógyszerárak, illetve üzletek tulajdonosait, alkalmazottait, valamint a jelen volt egyes vásárlókat is. Mindezen bizonyítékok mellett az elkövetés körülményeit igazolták még a kamerafelvételek. A fegyverszakértő bevonásával tisztázódott a lefoglalt fegyverek milyensége is. A II., III. és IV-es cselekményeknél az ítélet tábla a tényállást az iratok egybehangzó adatai alapján, az elkövetéshez használt fegyver milyenségét illetően helyesbítette. Ezt igazolta ugyanis a vádlott vallomása (nyomozati iratok VI/a. kötet 462. oldal 1. bekezdés, 463. oldal 6. bekezdés, 467. oldal 6. bekezdés és 469. oldal 3. bekezdés) és, hogy az e cselekményeknél jelen volt **(1. sz. név)**, **(2. sz. név)** és **(3. sz. név)** tanúk, a felismerésre bemutatás során a bemutatott 8 darab pisztoly közül egy Lady K Italy 9 mm-es gáz- és riasztópisztolyt ismertek fel, mint a vádlott által használthoz legjobban hasonlót (nyomozati iratok I/a. kötet 72-75. oldal, II/a. kötet 199-202. oldal, III/a. kötet 121-124. oldal). Az iratokból megállapítható, hogy ezt a pisztolyt még az ismeretlen tettes elleni nyomozás során a jelen bűncselekményekkel nem érintett helyszínen, a [település, utca, házszám] alatt foglalták le. (Szakértő neve) igazságügyi nyom- és fegyverszakértő vizsgálta meg és véleménye szerint nem minősül lőfegyvernek, hiányzó alkatrészei miatt belőle lövés nem adható le (nyomozati iratok II/a. kötet 386-391. oldal), tehát jellemzői megfelelnek annak, amelyet a vádlott állítása szerint a II., III. és IV. tényállásbeli helyszíneken használt. Az elsőfokú bíróság a IX. tényállási cselekménnyel kapcsolatban is helyesen és kimerítően megindokolta, hogy a vádlott tagadása ellenére, miszerint sem a körülményekből, sem egyébként nem tudta, hogy rendőrrel áll szemben, miért állapította meg azt, hogy fel kellett ismernie (11. sz. név) rendőr mivoltát.

A fenti bizonyítékértékelés mellett megállapított tényállás megalapozott. A IX. tényállás esetében a vádlott a bizonyítékok értékelését támadja, mely megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére.

Helyesen járt el, amikor a cselekményeket az elbíráláskor hatályos büntető törvény szerint bírálta el.

A cselekmények minősítése, a IX. tényállás hivatalos személy elleni erőszakra vonatkozó része kivételével törvényes, azzal a kiegészítéssel, hogy a 7 rb. rablás büntette és a rablás büntettének kísérlete a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjának 2. fordulata szerint minősül.

A hivatalos személy elleni erőszak büntette esetében az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból téves jogi következtetést vont le, amikor a fegyveresen elkövetést nem állapította meg. A vádlott e cselekményt ugyanazon, lőfegyvernek nem minősülő gáz-riasztópisztollyal követte el, mint az V-VI-VIII-IX. tényállásbeli rablási cselekményeket. A Btk. 459. § (1) bekezdés 5/a. pontja szerint fegyveresen követi el a bűncselekményt, aki lőfegyvert tart magánál, vagy a bűncselekményt annak utánzatával fenyegetve követi el. A vádlott a rendőrrel történt dulakodás közben ezt a pisztolyt háromszor is elsütötte és a hivatalos személyt ezáltal fenyegetve akadályozta a jogszerű intézkedés megtételében. Erre tekintettel e bűncselekményt is fegyveresen követte el. Ezért az ítéletábra a hivatalos személy elleni erőszak büntettét a Btk. 310. § (1) bekezdés a) pontjának 1. fordulataba ütköző és a (2) bekezdés 2. fordulata szerint minősülő hivatalos személy elleni erőszak büntettének minősítette.

A fentiekre tekintettel viszont nem osztotta az ügyész indítványát abban, hogy a hivatalos személy elleni erőszak büntette felfegyverkezve elkövetettnek minősül. A Be. 459. § (1) bekezdés 6. pontja szerint felfegyverkezve követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás leküzdése vagy megakadályozása érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál. Kétségtelen, hogy a vádlottnál volt gáz-riasztópisztoly a fegyverszakértő véleménye szerint emberi élet kioltására alkalmas volt, de a vádlott azt nem csak magánál tartotta, hanem azzal, ahogyan a gyógyszerári dolgozókat, a rendőrt is - az utóbbit ugyan lövések leadásával - fenyegette. Utal rá az ítéletábra, hogy egyébként a többi, ezen pisztollyal elkövetett rablási cselekménynél a fegyveresen elkövetést az ügyész sem kifogásolta.

A II., III. és IV-es cselekmények fegyveresen történt elkövetésének minősítése - a tényállásnak a használt fegyver milyenségének helyesbítése ellenére - szintén a Btk. 459. § (1) bekezdés 5/a. pontjára figyelemmel nem módosult.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen vette számba és értékelte. Az ítéletábra viszont további súlyosító körülményként vette figyelembe a vádlott büntetett előéletét és emiatt az enyhítő körülmények köréből a bűncselekmények elkövetéséig való törvénytisztelő életmód folytatását mellőzte, ugyanakkor további enyhítő körülményként értékelte a bűncselekmények elkövetésétől eltelt hosszabb időt és, hogy a vádlott hosszabb ideig volt - és végig előzetes fogvatartásban - az eljárás hatálya alatt.

Azonban a bűnösségi körülmények ekként való helyesbítése és kiegészítése mellett is az elsőfokú bíróság által kiszabott 9 év szabadságvesztést eltúlzottan enyhének találta. A halmazati büntetésként kiszabható szabadságvesztés középértéke ugyanis 12 év és 6 hónap és a kiszabotthoz mérten az eltérés 3 és fél év. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a vádlott cselekményei a köznyugalmat jelentősen megzavarták és a személye a külső szemlélő, illetve a kívülvilág számára félelmet keltő volt, a helyszínen jelen volt személyeket pszichésen is megviselte. Kétségtelen, hogy a bűncselekmények elkövetésére a vádlott megnehezült életkörülményei miatt került sor, de a középértéktől lényegesen enyhébb büntetés kiszabását e körülmények sem indokolják. Mindezekre figyelemmel a szabadságvesztésének tartamát 10 év 6 hónapra súlyosította. Az enyhítését indokoltnak nem találta, végrehajtása próbaidőre történő felfüggesztésére pedig - mivel csak két évet meg nem haladó szabadságvesztés esetén van helye - nincs törvényes lehetőség [Btk. 85. § (1) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság által kiszabott 9 év közügyektől eltiltás arányos és törvényes.

Az első fokú ítélet rendelkező része - az indokolással is ellentétben - nem tartalmazza, hogy halmazati büntetés kiszabására került sor, ezért az ítéletábla a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésnek tekintette.

Arra tekintettel, hogy a vádlott családi körülményei kedvezőtlenül alakultak, illetve hogy a bűncselekmények elkövetését a megnehezült életkörülményei motiválták, a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján alkalmazhatónak találta vonatkozásában az enyhébb végrehajtási fokozatot, ezért a Btk. 43. § a) pontja alapján akként rendelkezett, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság nem a törvény szövegének megfelelően rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóságról, ezért úgy rendelkezett, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott indítványa ellenére nincs lehetőség a szabadságvesztés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóság felőli rendelkezésre sem, mert ezt a törvény csak öt évet meg nem haladó szabadságvesztés esetén engedélyezi [Btk. 38. § (3) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság a bűnjelekről az ügyészség által készített bűnjeljegyzék szerinti sorszámozás szerint rendelkezett, mely alapján a bűnjelkezelőnél nem azonosíthatók és ebből nem volt megállapítható, hogy az e sorszámozás szerinti 93., 119-122. sorszám alatti bűnjelek (nyilvántartási számuk BNYT/2012/1776/1., BNYT/2012/2494/14-15. és BűJzk/1. és 4.) nincsenek a bűnjelkezelőnél elhelyezve. Az iratokhoz csatolni rendelt bűnjeleknél a 63. sorszám alattiról kétszer rendelkezett,

és a BNYT/2012/1688/6., 9., 1775/5., 10., 13., 14., 15., 1771/1., 2465/2. és 2494/1/12. alatti bűnjelekről pedig egyáltalán nem rendelkezett. Ezért az ítélőtábla megállapította, hogy az egyes bűnjelek a bűnjelkezelőnél mely nyilvántartási számon szerepelnek és amelyek esetében rendelkezés nem történt, a BNYT/2012/2184/1. és 2. tételszám alattiakat a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján elkobozta, a Be. 102. § (1), (2) és (8) bekezdése alapján többi bűnjel lefoglalását megszüntette és a BNYT/2012/1688/6., 1775/5., 10., 13., 14., 1777/1., 2465/2. tételszám alattiaknak az iratokhoz csatolását, az 1688/9., 1775/15. tételszám alattiaknak a megsemmisítését, a 2494/1-12. tételszám alattiaknak a vádlott részére való kiadását rendelte el.

Helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság a bűnügyi költség összegét is. A vádlottat terhelő bűnügyi költség összegének megállapításánál ugyanis számítási hibát vétett, és helytelenül terhelte az államra a költségjegyzék 27. tétele alatt felmerült 20.828,- forint fegyverszakértői díjat, mert e szakértői vélemény beszerzésére is a vádlott cselekményeivel kapcsolatban került sor. Ezért az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült és a vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 1.244.454,- forint, míg az állam terhén maradónak 78.638,- forint.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező rész szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében nem jelölte meg a vádlott előzetes fogvatartása beszámításának végső dátumát, ezért az ítélőtábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a szabadságvesztésbe a vádlott által 2012. július 14. napjától 2014. október 28. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította.

A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének díjával 20.000,- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2014. október 28.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke

Dr. Nikula Valéria s. k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács tagja

A Fővárosi Ítélőtábla 12.Bf.177/2014/19. számú ítélete és a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.6/2013/16. számú ítéletének a jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. október 28.

Dr. Harangozó Attila s. k.
a tanács elnöke